

felde ere ikke mange, sagde han, men, sagde han, det var ikke det, hvorpaa det kom an; det, som det kom an paa, var, hvormange Tilfælde der vare blevne afgjorte imod Regjeringen, i hvormange Tilfælde det var, at Domstolene ved deres Afgjørelse vare komne til det modsatte Resultat af det, Regjeringen havde fundet rigtigt. Hertil maa jeg nu bemærke, at det ikke er mange Tilfælde, hvori Domstolene ere komne til det modsatte Resultat af Regjeringen, men vel hvor de ere komne til det modsatte Resultat af en Minister, navnlig Finantsministeren og undertiden Indenrigsministeren, hvorimod Vedkommende netop i de fleste af disse Tilfælde have havt den paa-gjældende Minister med sig, det har især været Justitsministeren, der jo maa formodes at være den skrappeste Jurist i Ministeriet og den, som fortolker Loven præsumtivt med meest Kyndighed. Det har været Justitsministeren, der har holdt paa den samme Opfattelse som den, hvortil Domstolene ogsaa ere komne, og det har saaledes i Reglen ikke været vedkommende Minister, der har lidt Nederlag ved Domstolenes Afgjørelse, men Finantsministeren eller Indenrigsministeren, thi det var jo Indenrigsministeren, der tidligere var Finantsminister. Jeg erindrer ialfald et Par Tilfælde, hvor vi endog have seet Ministrene forfølge deres Tvist baade igjennem Folkethinget og Landsthinget og bekæmpe hinanden drabeligt, og det er gaaet saaledes, at den Minister, der har holdt paa Embedsmanden, har ligget under her, men Spørgsmaalet er kommet til Domstolene, og de ere komne til det modsatte Resultat. Men netop dette, at Vedkommende i de fleste af disse Tilfælde netop har været i Samstemning med sin egen Ministers Opfattelse, gjør, at det virkelig slet ikke, som det ærede Medlem for Svendborg Amt's 3die Valgfreds sagde, er en overordentlig forargelig Ting, at slige Spørgsmaal kunne komme for Domstolene. Maafløe En eller Anden kunde see noget Forargeligt i, hvis han gaaer mod den Resolution, som

Chefen for det Ministerium, hvorunder han sorterer, giver; men naar han derimod netop har denne Mand med sig, saa kan jeg slet ikke see noget Forargeligt i, at han gaaer imod en Resolution, som en anden Minister giver. Jeg kan ikke selv see, og jeg kan ikke tænke mig, at Nogen kan see noget Forargeligt deri. Dernæst er Bestemmelsen ogsaa overflødig og unødvendig af den Grund, at man egentlig ikke fra nogen Side har reist Tvivl om, at Domstolene vare istand til at afgjøre disse Tilfælde paa en fuldkommen fornuftig Maade i Overensstemmelse med Lovens sande Mening; idetmindste sagde den ærede Ordfører fra ifjor, den ærede Folkethingssmand for Kjøbenhavns 4de Valgfreds, som iøvrigt var for dette Forslag, at derom var aldeles ingen Tvivl. Man har vel undertiden fremset den Mening, at det maatte være lettere for Ministrene, der havde forhandlet Loven med Rigsdagen, at vide, hvad der havde været den egentlige Mening, end det maatte være for Domstolene, men dette Argument fører overordentlig langt, det beviser meget for meget; thi det beviser egentlig talt, at enhver Lovfortolkning bør være undtagen Domstolene og være henlagt til den Minister, der har forhandlet Loven med Rigsdagen. Det vil jo dog i de allerfleste Tilfælde stille sig saaledes, at der ligesvem foreligger et simpelt Fortolkningsspørgsmaal, og Ingen kan dog troe, at Domstolene ikke med Hensyn til disse skulde kunne give den samme Fortolkning som med Hensyn til saamange andre Spørgsmaal. Forsaavidt der i det enkelte Tilfælde kommer til at foreligge Noget, som afhænger af et administrativt Skøn og ikke berører paa almindelig Fortolkning og Burdering af Lovene, der erklære Domstolene sig altid selv incompetent og sige: Det indlade vi os ikke paa; i den Henseende har det sit Forblivende ved Administrationens Afgjørelse. Og i den Henseende ere Domstolene meget noteregnende. Jeg stemmer endeligt for det Credite mod dette Ændringsforslag, fordi